

CHUCK
PALAHNIUK

Cîntec de leagăn

Traducere din limba engleză
de Radu Gârmacea

POLIROM
2022

În atenția clienților clubului de călărie
și polo Bridle Mountain

Zice: „Ați contractat o infecție a pielii în timp ce călăreați?”.

Numărul de telefon nu l-am mai întâlnit pînă acum.

Femeia de la radio îi spune curvei să nu mai plîngă.

Acesta este Fratele cel Mare, care cîntă, dansează și te îndoapă, pentru ca mintea să nu-ți flămînzească niciodată într-atît încît să-nceapă să gîndească.

Mona Sabbat își așază coatele pe birou și-și ține sendvișul în mîini, aplecîndu-se spre radio. Sună telefonul și răspunde, zicînd:

— Agenția imobiliară Helen Boyle. Întotdeauna casa potrivită... Îmi pare rău, Stridie, zice, ascult emisiunea cu doamna doctor Sara. Ne vedem la ritual, zice.

Femeia de la radio o face jigodie pe curva care plînge.

Coperta revistei *First Class* zice: „Pentru o zibelină faci moarte de om”.

Și, iute ca un sughiț, în timp ce ascult cu o ureche radioul și cu un ochi citesc revista, descîntecul mi se derulează în gînd.

Din radioul cu ceas nu se mai aude decît curva care plînge întruna.

În loc de femeia în vîrstă – tăcere. Tăcerea de aur, atît de dulce. Prea desăvîrșită ca să mai fi rămas cineva în viață.

Curva trage adînc aerul în piept și zice:

— Doamnă doctor? Doamnă doctor, zice, mai sînteți acolo?

Și se aude o voce gravă, care zice că *Dr. Sara Lowenstein Show* se confruntă momentan cu probleme tehnice. Vocea gravă își cere scuze. După o secundă bagă niște muzică dance.

Coperta revistei *Manor-Born* zice: „Diamantele devin un accesoriu cotidian”.

Îmi acopăr fața cu mâinile și gem.

Tipa asta, Mona, desface din nou folia de pe sandwich și mai ia o înghițitură. Închide radioul și zice:

— Nasol.

Pe dosul mâinilor și pe degete șerpuiesc liniile unui desen ruginiu, în henna; degetele ei, chiar și cel mare, sînt doldora de inele de argint. În jurul gîtului i se încolăcesc o puzderie de lăntișoare de argint, care dispar sub rochia portocalie. Pe piept, țesătura portocalie, creponată a rochiei formează o cocoasă peste grămada de pandantive de dedesubt. Părul îi este împletit în mii de șuvițe răsucite și de codițe rasta, roșii și negre, prinse peste cercei de argint filigranat. Ochii-i sînt ca de chihlimbar. Unghiile – negre.

O întreb dacă lucrează aici de mult.

— Adică, zice, socotind în timpul pămîntesc?

Și ia o cărticică în ediție de buzunar dintr-un sertar al biroului. Scoate capacul unui marker galben și deschide cartea.

O întreb dacă doamna Boyle discută despre poezii.

Și Mona zice:

— Adică Helen?

Da, a recitat vreodată vreo poezie? A dat vreodată telefon din biroul dînzei și a citit cuiva vreo poezie?

— Să nu mă înțelegeți greșit, zice Mona, dar doamna Boyle e mult prea interesată de aspectul material, nu știu cum să spun...

Trebuie să încep numărătoarea: 1, 2...

— Uitați, de exemplu, zice, cînd e foarte aglomerat, doamna Boyle mă ia în mașină cu dumneaei, ca să poată merge gratis pe banda de viteză. După aia, eu trebuie să schimb trei autobuze ca să ajung acasă. Mă-ntelegeți?

Număr: 4, 5...

— O dată, zice, am avut o discuție extraordinară despre puterea cristalelor. Am avut impresia că am stabilit în sfîrșit o legătură, numai că după aia mi-am dat seama că vorbiserăm despre realități cu totul diferite.

Și mă ridic în picioare. Despățuresc o foaie de hîrtie pe care am scos-o din buzunarul de la spate, îi arăt poemul și o întreb dacă îi sună cunoscut.

În cartea de pe biroul ei este o frază subliniată cu markerul care zice așa: „Magia înseamnă ajustarea energiei necesare pentru schimbările naturale”.

Parcurge poemul cu ochii ei de chihlimbar. Chiar deasupra decolteului portocaliu al rochiei, deasupra omoplatului drept, și-a tatuat trei stelute negre. Stă picior peste picior în scaunul rotativ. E desculță, cu picioarele murdare; pe degetele mari are cîte un inel de argint.

— Știu ce este, zice, și ridică mîna.

Înainte să strîngă degetele, împățuresc hîrtia și o bag la loc în buzunar.

Cu mîna încă în aer, întinde arătătorul spre mine și zice:

— Am auzit de așa ceva. E un descîntec de adormire, nu?

În cartea de pe biroul ei este o frază subliniată cu markerul care zice așa: „Rezultatul ultim al morții este chemarea renașterii“.

De-a lungul blatului lustruit al biroului ei de cireș este o zgîrietură lungă și adîncă.

Ce poate să-mi spună despre descîntecele astea? o întreb.

— Toate cărțile le pomenesc – zice, și ridică din umeri –, dar se crede că s-au pierdut.

Ține mîna întinsă, cu palma în sus, și zice:

— Mai arătați-mi-o o dată.

Și cum funcționează? o-ntreb.

Și ea își mișcă degetele.

Și eu dau din cap că nu. Cum de-i omoară pe alții, o-ntreb, dar nu și pe cel care-l rostește?

Și, lăsindu-și puțin capul într-o parte, Mona zice:

— Cum de nu-l omoară pușca pe cel care apasă trăgaciul? E pe același principiu.

Își ridică brațele deasupra capului și se-ntinde, întorcîndu-și palmele spre tavan. Zice:

— Lucrurile astea nu funcționează ca o rețetă dintr-o carte de bucate. Nu ai cum să le diseci la microscopul electronic.

Rochia nu are mîneci, iar părul de la sub-suorile ei e, desigur, castaniu-cenușiu.

Bun, zic, dar cum poate să acționeze asupra cuiva care nici măcar nu aude vraja? Mă uit la radio. Cum poate să funcționeze o vrajă dacă nici măcar nu o rostești cu voce tare?

Mona Sabbat oftează. Întoarce cartea deschisă cu fața în jos pe birou și-și pune markerul galben după ureche. Deschide un sertar al biroului și scoate un creion și un blocnotes, zicînd:

— Chiar nu vă dați seama?

În timp ce scrie în blocnotes, zice:

— Pe vremea cînd eram catolică, cu ani în urmă, puteam să zic un „Ave Maria” în șapte secunde. Puteam să zic un „Tatăl nostru” în nouă secunde. Cînd faci atîta penitență cîtă am făcut eu, devii foarte rapid. Cînd ai ajuns să fii atît de rapid, zice, nici măcar nu mai e vorba de cuvinte, dar tot rugăciune este. O vrajă nu face altceva decît să concentreze o intenție, zice.

Și o zice încet, accentuînd fiecare cuvînt, apoi face o mică pauză. Zice, privindu-mă fix:

— Dacă intenția celui care rostește este suficient de puternică, obiectul vrăjii va adormi, oriunde s-ar afla.

Cu cît ai înmagazinat mai multă emoție, zice, cu atît este mai puternică vraja. Mona Sabbat mijeste ochii și zice:

— Cînd ați pus-o ultima oară?

Acum aproape două decenii, dar asta nu i-o mai zic.

— Părerea mea, zice, e că dumneavoastră sintetizați ca un butoi cu pulbere gata să explodeze. Sintetizați plin de furie. De amărăciune. Cam așa ceva.

Se oprește din scris și răsfoiește prin cartea subliniată. Se oprește la o pagină, citește un pic, apoi dă la altă pagină.

— Un om echilibrat, zice, un om normal ar trebui să citească descîntecul cu voce tare ca să adoarmă pe cineva. Citește în continuare, încruntă sprîncenele și zice: Dacă nu sînteti pregătit să vă confrunțați cu problemele dumneavoastră reale, niciodată nu o să vă puteți controla.

O întreb dacă toate astea le spune din carte.

— Majoritatea sînt de la doamna doctor Sara, zice.

Și-i zic că descîntecul are un efect mai puternic decît acela de a adormi oamenii.

— Cum adică? zice.

Adică îi omoară. Ești sigură, zic, că n-ai văzut-o niciodată pe Helen Boyle cu o carte care se chema *Versuri și poezii din lumea n-treagă*?

Mîna deschisă a Monei Sabbath cade pe birou și apucă sendvișul învelit în folie. Mușcă un dumatic, cu privirea atîntită la radioul cu ceas.

— Adineauri, la radio, zice Mona, așa ceva ați făcut?

Dau din cap că da.

— Ați obligat-o pe doamna doctor Sara să se reîncarneze?

O rog s-o sune odată pe Helen Hoover Boyle, și poate că o să stăm de vorbă.

Pagerul meu începe să bipăie.

Și fînța asta, Mona, zice:

— Deci ziceți că Helen folosește același descîntec?

Mesajul de pe pagerul meu zice să-l sun pe Nash. Pagerul zice că e important.